

Évindító gondolatok Bakonyi Annától

Írta: Neteducatio

Dátum: 2017. szeptember 04.

Bakonyi Anna a hazai óvodapedagógia egyik legkiemelkedőbb szakembere, jelen sorai minden pedagógusnak erőt adhatnak az idei év megkezdéséhez. A későbbiekben is újra olvashatjuk egy csésze forró tea mellett, amikor az idő már hidegebb és az energiánk is fogytán van..., ilyenkor jó arra gondolni, hogy nem vagyunk egyedül, és felidézni, miért is választottuk ezt a hivatást.

„Hiszek abban, hogy a magyar óvodapedagógia egyfajta mély, finommunkára van hangolva. A testi-lelki-szellemi egység nélkül nem nagyon tudom ezt az árnyalt odafigyelést, nevelést elképzelni. Fontosnak tartom, hogy olyan lehetőségeket teremtsünk, amely egyszerre célozza meg a gyermeket, a szülőket, valamint az óvodapedagógusokat is. Hiszen tudjuk azt, hogy csak ebben a hármas „együttesben” válhat a gyermek „önmagává” és fejlődhet – széles értelemben is – egészségesen.

Ebben a megvalósításban, véleményem szerint, kiemelt helyet kapnak a művészetek. Azért van ez így, mert a mesélés, a drámajáték, a zenélés, a bábozás, a táncolás, a kézműveskedés, a rajzolás mind-mind a spontán, egyedi és ihletett. Röviden: a szabad játékra hasonlít, amely a kisgyermek fő tevékenysége, és ezáltal az önfejlődés, önfejlesztés legfőbb eszköze. Van egy alapítvány, amelyik ezekre az elvekre és gyakorlatra építi programját, képzéseit, ez a Gondolkodj egészségesen! személyiségfejlesztő óvodai program.

Még egy gondolatot szeretnék megosztani, amit szintén kiemelnék. A gyermekek fejlődésének nyomon követése számomra alapkérdés, de valójában egy „ürügy”. Azért tartom fontosnak, mert ezáltal lehet a gyermekeket megismerni, és ezáltal vezet az út a differenciált bánásmódhoz. Így tehát visszautalok a főkérdésre és magára a könyvre. Ha nem tudom, hogy milyen a gyerek, nem tudom hozzá illeszteni a sajátos, neki való pedagógiai rendszeremet, a gyakorlati tennivalóimat.

A végére szeretnék egy szakmai, de mégis személyes élményt megosztani, mert innen ered minden, amikben hiszek és amit valaha csináltam. Nagyon nem szerettem iskolába járni, mert frusztrált a teljesítménykényszer, különösen az, ha időre kellett a feladatokat megoldani. Ugyanakkor azt is láttam, már kicsi gyerekként is, hogy másokat pedig éppen ez a helyzet doppingolt, hajtott, vitt előre. Nagyon korán felismertem (bár nyilván nem volt ez még tudatos), hogy mindenkinek más a jó. Ez az élmény – túl azon, hogy pedagóguscsaládban nőttem fel – vezetett oda, hogy tanár leszek, ám nem akárkiket, hanem óvónőket szeretnék tanítani.

Sikerült! Munkám során (mind a tanításban, mind az írásaiban) azt követem, amit ezen interjú során oly sokszor hangoztattam. Nem tudom megmondani a legjobbat. Nincs legjobb, mert a módszer attól függ....nem ismétlem meg, hogy mitől. Abban bíztam mindig is, és ez töretlen, hogy az óvodapedagógusi hivatásban minden óvodapedagógus meg tudja találni a maga útját, amely részben saját személyiségét, de főként a gyerekeit veszi alapul. (Sokadszor ismétlem: a hivatalos keretek között.)”

Az óvodai differenciálás mindennapjai című könyv egyik szerzőjét, Bakonyi Annát kérdeztem az óvodai differenciálásról a minap. Ám megragadott az interjú végén egy gondolatmenet, melyet feltétlenül, a teljes anyag megjelenése előtt szerettem volna közzé tenni, ezt olvashatták fent. A Bakonyi Annával készített teljes beszélgetés hamarosan olvasható lesz itt, a honlapon.